

Nam ante Aristippus, et ille melius.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. An vero, inquit, quisquam potest probare, quod perceptum, quod. Itaque primos congressus copulationesque et consuetudinum instituendarum voluntates fieri propter voluptatem; Duo Reges: constructio interrete. Cur iustitia laudatur?

Aut, si esses Orestes, Pyladem refelleres, te indicares et, si id non probares, quo minus ambo una necaremini non precarere?

Peccata autem partim esse tolerabilia, partim nullo modo, propterea quod alia peccata plures, alia pauciores quasi numeros officii praeterirent.

Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes aut tueri aut retinere virtutem.

Cur iustitia laudatur?

Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico.

Quid ergo?

Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus;

Ita prorsus, inquam;

Color egregius, integra valitudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate.

Utram tandem linguam nescio?

Ille vero, si insipiens-quo certe, quoniam tyrannus -, numquam beatus;

Amicitiam autem adhibendam esse censeat, quia sit ex eo genere, quae prosunt.

Estne, quaeso, inquam, sitienti in bibendo voluptas?

Aequae enim contingit omnibus fidibus, ut incontentae sint. At enim hic etiam dolore. Non est igitur summum malum dolor. Haec para/docia illi, nos admirabilia dicamus. An quod ita callida est, ut optime possit architectari voluptates? *Tanta vis admonitionis inest in locis;*

Paria sunt igitur. Quis istum dolorem timet? Quod non faceret, si in voluptate summum bonum poneret. Idem iste, inquam, de voluptate quid sentit? Huic mori optimum esse propter desperationem sapientiae, illi propter spem vivere. Apparet statim, quae sint officia, quae actiones. Sed quod proximum fuit non vidit. *Reguli reiciendam;* Sed ille, ut dixi, vitiose. Minime vero, inquit ille, consentit.

Quem Tiberina descensio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto L.

Qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum.

Hoc loco tenere se Triarius non potuit. Duae sunt enim res quoque, ne tu verba solum putes. *Tum ille: Ain tandem?* Quid ergo attinet dicere: Nihil haberem, quod reprehenderem, si finitas cupiditates haberent? Certe nihil nisi quod possit ipsum propter se iure laudari. Nec vero alia sunt quaerenda contra Carneadeam illam sententiam. Quantam rem agas, ut Circeis qui habitet totum hunc mundum

suum municipium esse existimet? Nam quid possumus facere melius? Murenam te accusante defenderem. Ut optime, secundum naturam affectum esse possit.

Duo enim genera quae erant, fecit tria. Cui Tubuli nomen odio non est? Cum saluum esse flentes sui respondissent, rogavit essentne fusi hostes.

Habent enim et bene longam et satis litigiosam disputationem. Si quidem, inquit, tollerem, sed relinquo. *Occultum facinus esse potuerit, gaudebit;* Nemo igitur esse beatus potest.

Collige omnia, quae soletis: Praesidium amicorum. At enim hic etiam dolore. Omnia contraria, quos etiam insanos esse vultis. Virtutis, magnitudinis animi, patientiae, fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. Indicant pueri, in quibus ut in speculis natura cernitur. Quam si explicavisset, non tam haesitaret. Si stante, hoc natura videlicet vult, salvam esse se, quod concedimus; Tum Quintus: Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Hic ambiguo ludimur.

Bonum patria: miserum exilium.

Iis igitur est difficilior satis facere, qui se Latina scripta dicunt contemnere.

Confecta res esset.

Scripta sane et multa et polita, sed nescio quo pacto auctoritatem oratio non habet.

Moriatur, inquit.

Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas.

Memini vero, inquam;

Quam nemo umquam voluptatem appellavit, appellat;

Restatis igitur vos;

Non minor, inquit, voluptas percipitur ex vilissimis rebus quam ex pretiosissimis.

Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur.

Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior. Aliter enim explicari, quod quaeritur, non potest. Et non ex maxima parte de tota iudicabis? Etenim nec iustitia nec amicitia esse omnino poterunt, nisi ipsae per se expetuntur. Nunc haec primum fortasse audientis servire debemus. Quod autem in homine praestantissimum atque optimum est, id deseruit. Graecis hoc modicum est: Leonidas, Epaminondas, tres aliqui aut quattuor;

Tum, Quintus et Pomponius cum idem se velle dixissent, Piso exorsus est.

Tenesne igitur, inquam, Hieronymus Rhodius quid dicat esse summum bonum, quo putet omnia referri oportere? **Scrupulum, inquam, abeunti;** *Sullae consulatum?* Haec para/doca illi, nos admirabilia dicamus. Sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane.

Nondum autem explanatum satis, erat, quid maxime natura vellet. Quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Sin tantum modo ad indicia veteris memoriae cognoscenda, curiosorum. Quis non odit sordidos, vanos, leves, futiles? Sed haec quidem liberius ab eo dicuntur et saepius. Nos paucis ad haec additis finem faciamus aliquando; Rationis enim perfectio est virtus; **Quonam, inquit, modo? At certe gravius.** Istam voluptatem, inquit, Epicurus ignorat?